

[Inger Gautier Schmit.]

at det danske Folk som Helhed er af denne Betragtning, og derfor beklager jeg, at Kommissionen ikke har faaet en bedre Sammensætning, end den fik. De fleste af de Mennesker, der sad i Kommissionen, var sagkyndige, som der blev sagt, paa dette Omraade, men heri laa tillige, at de var stærkt personlig interesserede i en positiv Lovgivning i saa Henseende. Men hvis man skulde tænke sig et bredt Udsnit af det danske Folk, og Spørgsmaalet er jo dog dybest set et folkeligt Spørgsmaal, saa vilde Kommissionens Sammensætning være blevet helt anderledes, saa vilde det ikke alene have været københavnske Professorer med Fødselsvidenskab og Jurister med Nævningeting som Profession og Kvindeforeninger med Børnebegrensning som Programpunkt, der blev repræsenteret og kom til at præge Flertallets Betænkning og Lovforslag, men saa vilde det danske Folks sunde Mentalitet paa dette Omraade ganske anderledes være kommet til at gøre sig gældende. Herom er der ingen Tvivl. Jeg savnede saaledes i denne Kommission Repræsentanter for adskillige danske Ungdomsorganisationer, for andre Kvindeorganisationer end just dem, der har disse Punkter paa deres Dagsorden. Jeg synes ogsaa, der burde have været Repræsentanter for Aandsvagearbejdet, idet dette paa en særlig Maade inddrages i Lovforslaget. Man kunde ligeledes tænke sig, at der havde været Repræsentanter for Skoleverdenen, da det jo i saa overvejende Grad er Ungdommen og Ungdommens Oplysning paa disse Omraader, Lovforslaget ogsaa tager Sigte paa.

Altsaa, jeg maa finde, at Sammensætningen ikke har været gunstig, naar man skulde træffe det, der for det danske Folk som Helhed maa siges at staa som det rigtige og det rette, men jeg tvivler ikke om, at Justitsminister Zahle i sin Tid valgte denne Sammensætning i den bedste Mening, idet han havde den Opfattelse, at de Folk, der blev sat ind, havde Forstand paa de Ting, de skulde udtale sig om.

Siden Kommissionens Betænkning blev afgivet, er der jo forløbet et længere Tidsrum, hvor man ikke hørte noget til Sagen, den maatte ikke komme frem før efter Landstingsvalget, men det, der blev opnaaet ved denne Udskyden og Tøven, var i og for sig blot, at der til sidst blev en voldsom Sensation om dette Spørgsmaal, som jo paa Forhaand burde være forskaanet for enhver offentlig Sensation. Jeg beklager derfor, at Kommissionsforslaget ikke, saa snart det var fremkommet, ganske

stiltfærdigt blev overgivet til Offentligheden, thi selv om enkelte Talere maaske havde fremført det under Landstingsvalgkampagnen, kan jeg ingenlunde se noget urimeligt heri, netop fordi jeg ser det som et dybt folkeligt Spørgsmaal, der absolut bør lægges ud til hele den danske Befolkning, ikke blot til enkelte politiske eller seksualpolitisk stærkt interesserede Kredse.

Dette Spørgsmaal er i og for sig ikke i første Linie et medicinsk Spørgsmaal, og derfor var der heller ikke nogen Anledning til at have disse mange i øvrigt udmærkede Læger i Kommissionen. Man kunde have faaet deres Raad og Vejledning ad anden Vej. De behøvede ikke at dominere saa stærkt i Kommissionen, som de gjorde. Naar jeg siger, at det ikke i første Linie er et medicinsk Spørgsmaal, mener jeg hermed, at Teknikken paa dette Omraade er jo naaet ret vidt, at Lægerne har Praksis i paa medicinsk Indikation at fjerne et Foster, og at det jo her kun drejer sig om en yderligere Opøvelse, en yderligere Praktisering.

Altsaa, medicinsk set behøver Befolkningen som saadan ikke noget nyt Lovforslag, thi fra ældgammel Tid har det været anerkendt, at hvor Moderens Liv stod i Fare, maatte det lille vordende Menneskeliv vige til Fordel for Kvindens Liv. Og hvis man ser paa det som et juridisk Spørgsmaal, hvad det jo ogsaa er, tror jeg i og for sig heller ikke, at det bliver det juridiske, der kommer til at skille Vandene og sætte Lidenskaberne i Bevægelse. Ganske vist undrer det mig at høre den overordentlig stiltfærdige Maade, hvorpaa den foregaaende Ordfører akkvieserede ved, at disse Ting bliver taget bort fra Nævningeting, thi jeg maa jo mindes, da vi fra Venstres Side under Retsplejelovens sidste Behandling foreslog, at disse Ting toges bort fra Nævningerne, hvilken voldsom Modstand det mødte; man havde ikke kraftige Ord nok fra Socialdemokratiet for sin Modvilje mod, at disse, netop disse Ting skulde tages fra Nævningerne. Nu bøjer man stiltfærdigt, ydmygt og disciplinært Hovedet og trøster sig med, at nu kommer der nogle Domsmand — om hvem man i øvrigt slet ikke ved, hvordan de vil virke. Kun eet er sikkert, Nævningerne er kasseret, de duer ikke til Bestillingen, de har ikke vist sig Stillingen voksen, og denne haarde Dom er det ikke et Parti som Venstre, der fremsetter, men det er Justitsministeren fra det socialdemokratiske Parti. Jeg er ikke uenig med Justitsministeren, kan jeg tilføje, men jeg har jo ikke saa meget som han at skulle have sagt i saa Henseende.